

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 5/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. F., H., zastúpeného advokátom JUDr. P. G., H., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2008 doručená sťažnosť V. F., v tom čase vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že označeným uznesením krajský súd „zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu v Humennom, sp. zn. 2 T 1/2007-677 zo dňa 23. 1. 2008 a potvrdil, že u obvineného sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por.

Okresný súd v Humennom uznesením sp. zn. 2 T 1/2007-677 zo dňa 23. 1. 2008 rozhodol tak, že obvineného V. F. podľa § 72 ods. 1 s poukazom na § 76 ods. 6 písm. b), d) Tr. por. ponecháva vo väzbe, bez toho, aby uviedol dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 Tr. por. V odôvodnení uznesenia však konštatuje, že naďalej trvá dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. Na základe sťažnosti obvineného, Krajský súd v Prešove preskúmal napadnuté uznesenie a uznesením 4 Tos 8/08-686 zo dňa 26. 3. 2008 ho zrušil z dôvodu, že nemá oporu v zákone. Aj Krajský súd v Prešove v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že naďalej trvajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por.“.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na tú skutočnosť, že do väzby bol vzatý uznesením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 27/06 z 22. apríla 2006 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, ale krajský súd uznesením č. k. 6 Tos 6/07-610 z 10. apríla 2007 zmenil dôvody väzby a naďalej ho ponechal vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pochybením okresného súdu v odôvodnení uznesenia č. k. 2 T 1/2007-677 z 23. januára 2008 a aj krajského súdu v odôvodnení uznesenia č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008 „bol obvinený preradený z oddielu so zmierneným režimom väzby do štandardného režimu a tým došlo k vážnym zásahom do osobnej slobody a základných ľudských práv obvineného“.

Sťažovateľ ďalej krajskému súdu vytýka, že sa v rozhodnutí nezaoberal dôvodmi proti ďalšiemu trvaniu jeho väzby, ktoré uviedol vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 23. januára 2008.

S poukazom na ustanovenia § 2 ods. 2, § 76 ods. 1 a § 79 ods. 2 Trestného poriadku sťažovateľ namieta, že „Konaním, resp. nečinnosťou súdov v trestnej veci obv. V. F. boli porušené nielen horeuvedené ustanovenia Trestného poriadku upravujúce dôvody väzby a jej trvanie, ale aj základné práva a slobody garantované Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.“.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že sa nachádza vo väzbe od 22. apríla 2006, pričom je nepochybné, že podozrenie zo spáchania trestnej činnosti je odôvodnené, avšak na ďalšie trvanie väzby musí existovať dostatočne preukázaná obava z pokračovania v trestnej činnosti a kompetentné orgány musia vo veci postupovať s osobitnou starostlivosťou. Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade rýchlosť konania súdov nie je v súlade s požiadavkou na postup s osobitnou starostlivosťou tak, ako vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd ani po piatich mesiacoch nerozhodol o podaných opravných prostriedkoch, pričom nejde o trestnú vec náročnú na dokazovanie.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo V. F. podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4 Tos 8/08-686 zo dňa 26. 3. 2008 porušené.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4 Tos 8/08-686 zo dňa 26. 3. 2008 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľovi V. F. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- Sk za každý deň vo väzbe, počnúc právoplatnosťou uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4 Tos 8/08-686 zo dňa 26. 3. 2008, ktoré mu je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi V. F. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť jeho právnemu zástupcovi JUDr. P. G., H. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa ustálenej praxe ústavného súdu vtedy, ak by namietaným postupom orgánu štátu, v posudzovanom prípade krajského súdu, nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenia ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako

z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť návrhom sa prejavuje predovšetkým vo vzťahu k petitu návrhu, v ktorom sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzuje predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany

(III. ÚS 294/06). Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal jej posúdením v rozsahu, ktorý vymedzil sťažovateľ v petite sťažnosti podanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Z dôvodu posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal trestný spis okresného súdu sp. zn. 2 T 1/2007, z ktorého zistil, že okresný súd rozsudkom č. k. 2 T 1/2007-668 z 23. januára 2008 uznal sťažovateľa za vinného z trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov nepodmienečne, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, súčasne mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie, ktoré bude vykonávané ambulantnou formou, uložil mu trest prepadnutia vecí a vo zvyšnej časti ho spod obžaloby oslobodil. Súčasne okresný súd uznesením č. k. 2 T 1/2007-677 z 23. januára 2008 rozhodol *„Podľa § 72 ods. 1 s poukazom na ust. § 76 ods. 6 písm. b), d) Tr. por. číslo 301/2005 Z. z. súd ponecháva obž. V. F., nar. v H., trvale bytom H. vo väzbe.“*

Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti bola osobná sloboda sťažovateľa obmedzená väzbou potom, ako bol okresným súdom uznaný za vinného z trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov nepodmienečne.

Podľa judikatúry ESĽP sa väzba podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru končí dňom vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa bez ohľadu na jeho právoplatnosť. Ak je vyhlásený odsudzujúci rozsudok, na pozbavenie osobnej slobody sa po tomto dni z hľadiska dohovoru vzťahuje čl. 5 ods. 1 písm. a), a nie písm. c), pretože väzba pre účely dohovoru končí vyhlásením rozhodnutia o vine a treste súdom prvého stupňa bez ohľadu na právoplatnosť tohto rozhodnutia (Solmaz v. Turecko zo 16. januára 2007). Primeranosť doby trvania väzby sťažovateľa preto nemožno posudzovať podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý sa vzťahuje len na prípady pozbavenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

Sťažnosť je z uvedeného dôvodu v časti namietaného porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008 v súvislosti s neprimeranou dobou väzby, aj v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená, a to z toho dôvodu, že označené články sa vzťahujú spravidla na súdne konanie vo veci samej, a nie na rozhodovanie o väzbe, ktoré nie je rozhodovaním vo veci samej. Princípy spravodlivého súdneho konania pri rozhodovaní o väzbe sú súčasťou čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol, že *„Ani takmer 5 mesiacov po podaní opravných prostriedkov nedošlo k prejednaniu veci pred Krajským súdom v Prešove“*, čím mal zrejme na mysli prerokovanie jeho odvolania a odvolania prokurátora proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 1/2007 z 23. januára 2008, z čoho by sa dalo usudzovať, že sťažovateľ namieta aj rýchlosť konania vo veci samej. Ústavný súd však práve na tomto mieste s poukazom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde pripomína, že je pri prerokovaní sťažnosti viazaný petitom, v ktorom sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie svojich práv uznesením krajského súdu z 26. marca 2008, a nie aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní.

Ústavný súd sa na predbežnom prerokovaní sťažnosti ďalej zaoberal posúdením, či označeným rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Ústavný súd preto pri posudzovaní dôvodnosti zvyšnej časti sťažnosti v prvom rade vychádzal zo zákonného rámca, ktorý poskytuje ochranu označeným právam sťažovateľa.

Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku sa rozhodnutím o väzbe rozumie rozhodnutie

o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby, žiadosti o prepustenie z väzby, ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby a rozhodnutie prokurátora o prepustení obvineného z väzby.

Podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku ak pominie dôvod väzby, dôvod na jej ďalšie trvanie alebo uplynie lehota uvedená v § 76 ods. 6 alebo 7 alebo § 78, musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu. V prípravnom konaní o tom rozhodne prokurátor.

Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili. Sudca pre prípravné konanie tak koná iba pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby alebo o zmene dôvodov väzby a pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby podľa odseku 3. Ak v prípravnom konaní prokurátor zistí, že dôvody väzby sa zmenili, podá návrh sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie o zmene dôvodov väzby. Sudca pre prípravné konanie o takom návrhu rozhodne bez meškania.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 242 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne samosudca pri preskúmaní obžaloby vždy aj o ďalšom trvaní väzby.

Podľa § 244 ods. 5 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd pri predbežnom prejednaní obžaloby vždy aj o ďalšom trvaní väzby.

Na základe citovaných zákonných ustanovení možno konštatovať, že všeobecné súdy rozhodujú o väzbe na návrh – na základe návrhu prokurátora na vzatie do väzby, návrhu prokurátora na zmenu dôvodov väzby, návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, na základe žiadosti oprávnenej osoby o prepustenie z väzby, alebo z úradnej povinnosti - a to pri predbežnom preskúmaní, resp. prejednaní obžaloby, keď rozhodujú o ďalšom trvaní väzby, a po podaní obžaloby vždy, ak zistia, že sa zmenili dôvody väzby, pominuli dôvody väzby alebo uplynula zákonom prípustná lehota väzby.

Súd má povinnosť ex lege (§ 79 ods. 2 Trestného poriadku) skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili. Zákon osobitne upravuje túto povinnosť u sudcu pre prípravné konanie. Ak súd skúmajúc v priebehu konania (po podaní obžaloby) trvanie dôvodov väzby dospeje k záveru, že pominuli dôvody väzby alebo uplynula zákonom prípustná lehota väzby, musí obžalovaného ihneď prepustiť na slobodu (§ 79 ods. 1 Trestného poriadku). V opačnom prípade, teda ak je všeobecný súd toho názoru, že dôvody väzby sa oproti stavu v čase predbežného preskúmania, resp. predbežného prejednanía obžaloby nezmenili a trvajú v nezmenenom rozsahu naďalej, Trestný poriadok mu neukladá po podaní obžaloby ex offio v určitých intervaloch (ani v každom okamihu trestného konania) vydať rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby. Obžalovaný môže predložiť argumenty proti tomuto názoru súdu a namietat' tak trvanie zákonných dôvodov väzby podaním žiadosti o prepustenie z väzby, a to v zákonom ustanovených intervaloch (§ 79 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd splnil svoju zákonnú povinnosť v konaní o sťažnosti a preskúmal, či naďalej trvajú dôvody väzby sťažovateľa, keď v odôvodnení uznesenia č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008 uviedol:

„Krajský súd preskúmal v zmysle § 192 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli sťažovateľom vytýkané a zistil nasledovné. Nebolo povinnosťou okresného súdu v danom prípade rozhodovať o ďalšom ponechaní obžalovaného V. F. vo väzbe.

Podľa názoru krajského súdu je síce povinnosťou súdu skúmať v každom štádiu

konania na súde dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, avšak rozhodnúť prichádza do úvahy iba v prípade, ak by súd zistil, že ďalšie trvanie väzby nie je už dôvodné.

V danom prípade však bolo nepochybne zistené, že obž. V. F. je naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania trestných činov uvedených v obžalobe, za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných látok, jedov a prekursorov alebo ich držania a obchodovania s nimi bol zatiaľ neprávoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Humennom sp. zn. 2 T 1/2007 zo dňa 23. 1. 2008 k trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne so súčasným uložením ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou, pričom odvolanie z dôvodu oslobodenia pre ďalší závažný zločin podal okrem obžalovaného aj okresný prokurátor. Z tohto je zrejmé, že obžalovaný je (aj podľa vlastného priznania) závislý na požívaní drog. Je preto nepochybné, že dôvody väzby naďalej trvajú v zmysle § 71 ods. 6 písm. b), c) Tr. por. tak, ako to vyplýva z uznesenia Okresného súdu v Humennom sp. zn. 0 Tp 27/2006 z 22. 4. 2006. Stav uvedený v tomto uznesení zostáva teda k dnešnému dňu rozhodnutia krajského súdu nezmenený.

Z procesného hľadiska však rozhodnutie o tom, že sa obžalovaný V. F. ponecháva vo väzbe bol procesne neodôvodnený a bez opory v platnom Trestnom poriadku.

Preto krajský súd zrušil napadnuté uznesenie s opätovným dôrazom na to, že platí stav plynúci z uznesenia Okresného súdu v Humennom z 23. 1. 2008 sp. zn. 2 T 1/2007, podľa ktorého sú dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. “

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v danom prípade postupoval v súlade v relevantnou právnou úpravou a jeho rozhodnutie, z ktorého vyplýva potvrdenie názoru okresného súdu o pretrvávaní zákonných dôvodov väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, ku ktorému krajský súd dospel preskúmaním veci, nemohlo spôsobiť porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Navyše, záver krajského súdu o pretrvávaní zákonných dôvodov väzby sťažovateľa bol potvrdený aj nasledujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 36/08 z 26. augusta 2008, ktorým krajský súd zrušil v celom rozsahu uznesenie okresného súdu zo 6. augusta 2008 a sám rozhodol tak, že zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a neprijal jeho písomný sľub.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že rozhodnutím krajského súdu č. k. 4 Tos 8/08-686 z 26. marca 2008 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 2 T 1/2007-677 z 23. januára 2008 došlo k neprímeraným obmedzeniam jeho práv vo výkone väzby v rozpore s podmienkami výkonu väzby, ktoré vyplývajú so zákonného väzobného dôvodu, pre ktorý bol ponechaný vo väzbe, ústavný súd z trestného spisu zistil, že sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu žiadal listom z 28. apríla 2008 krajský súd, aby bezodkladne opravil chybu vo svojom uznesení z 26. marca 2008, v odôvodnení ktorého uviedol, že „*platí stav plynúci z uznesenia Okresného súdu v Humennom z 23. 1. 2008 sp. zn. 2 T 1/2007, podľa ktorého sú dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por.*“.

Krajský súd prípisom sp. zn. 4 To 12/08 z 12. júna 2008 oznámil obhajcovi sťažovateľa, že „*väzba u obž. V. F. trvá z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. tak, ako bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. 04. 2007 sp. zn. 6 Tos 6/07. Uvedený dôvod výrokmi uznesení Okresného súdu Humenné sp. zn. 2 T 1/07 zo dňa 23. 01. 2008 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Tos 8/08 zo dňa 26. 03. 2008 zmenený nebol. Iba nedopatrením bol v odôvodnení týchto rozhodnutí uvedený aj ďalší dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por., odôvodnenie rozhodnutia však nemá právnu záväznosť, a preto ho ani nie je možné postupom podľa § 174 Tr. por. opraviť (právnu záväznosť má len výrok rozhodnutia) O týchto skutočnostiach bol ÚVV K., informovaný.*“.

Medzitým (ako to vyplýva aj z citovaného prípisu) krajský súd prípisom sp. zn. 4 To 12/08 zo 4. júna 2008 oznámil Ústavu na výkon väzby Košice, že „*väzba u obžalovaného V. F. trvá z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. tak, ako bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. 04. 2007 sp. zn. 6 Tos 6/07. Uvedený dôvod výrokmi uznesení Okresného súdu Humenné sp. zn. 2 T 1/07 zo dňa 23. 01. 2008 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Tos 8/08 zo dňa 26. 03. 2008 zmenený nebol. Iba nedopatrením bol v odôvodnení týchto rozhodnutí uvedený aj ďalší dôvod, odôvodnenie však nemá právnu záväznosť a takúto záväznosť má len výrok rozhodnutia.*“ .

Z uvedeného vyplýva, že k odstráneniu sťažovateľom namietaného zásahu do jeho práv a k náprave došlo skôr, ako sa obrátil na ústavný súd, a preto nie je dôvod, aby sa týmito námietkami zaoberal ústavný súd.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a jeho základnými právami podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právami podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol v celom rozsahu pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2009